

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Masco Denmark ApS, Damixa ApS

κατά

Skatteministeriet

Διατακτικό

Το άρθρο 49 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 54 ΣΛΕΕ, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία χορηγεί σε εγκατεστημένη στην ημεδαπή εταιρία φορολογική απαλλαγή για τους τόκους που έχουν καταβληθεί από εγκατεστημένη στην ημεδαπή θυγατρική εταιρία, στο μέτρο που η θυγατρική εταιρία δεν είχε τη δυνατότητα να εκπέσει τις αντίστοιχες δαπάνες από τόκους λόγω των κανόνων σχετικά με τον περιορισμό του δικαιώματος εκπτώσεως των καταβληθέντων τόκων σε περιπτώσεις υποκεφαλαιοποιήσεως, αλλά η οποία αποκλείει τη φορολογική απαλλαγή που θα προέκυπτε από την εφαρμογή της νομοθεσίας του ίδιου αυτού κράτους μέλους σχετικά με την υποκεφαλαιοποίηση σε περίπτωση κατά την οποία η θυγατρική εταιρία είναι εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος.

(¹) ΕΕ C 73 της 2.3.2015.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 21ης Δεκεμβρίου 2016 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά World Duty Free Group SA, πρώην Autogrill España SA (C-20/15 P), Banco Santander SA, Santusa Holding SL (C-21/15 P)

(Συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-20/15 P και C-21/15 P) (¹)

(Αίτηση αναίρεσης — Κρατικές ενισχύσεις — Άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ — Φορολογικό καθεστώς — Φόρος εταιριών — Έκπτωση — Απόσβεση της υπεραξίας που προκύπτει από την εκ μέρους επιχειρήσεων με φορολογική έδρα στην Ισπανία απόκτηση μεριδίων τουλάχιστον 5 % στο κεφάλαιο επιχειρήσεων με φορολογική έδρα στην αλλοδαπή — Έννοια της «κρατικής ενίσχυσης» — Προϋπόθεση που αφορά τον επιλεκτικό χαρακτήρα)

(2017/C 053/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Ανααιρεσίουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: R. Lyal, B. Stromsky, C. Urraca Caviedes, και P. Němečková.)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: World Duty Free Group SA, πρώην Autogrill España SA (C-20/15 P), Banco Santander SA, Santusa Holding SL (C-21/15 P) (εκπρόσωποι: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro και R. Calvo Salinero, abogados)

Παρεμβαίνοντες υπέρ των αντιδίκων κατ' αναίρεση: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (εκπρόσωποι: T. Henze και K. Petersen), Ιρλανδία (εκπρόσωποι: G. Hodge και E. Creedon, επικουρούμενες από τον B. Doherty, barrister, και την A. Goodman, barrister), Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωπος: M. A. Sampol Pucurull)

Διατακτικό

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

1) Αναρρίπτει τις αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 7ης Νοεμβρίου 2014, Autogrill España κατά Επιτροπής (T-219/10, EU:T:2014:939), καθώς και της 7ης Νοεμβρίου 2014, Banco Santander και Santusa κατά Επιτροπής (T-399/11, EU:T:2014:938).

2) Αναπέμπει τις υποθέσεις ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

- 3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 4) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Ιρλανδία και το Βασίλειο της Ισπανίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(¹) EE C 81 της 9.3.2015.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 21ης Δεκεμβρίου 2016 (αίτηση του Oberlandesgericht Celle (Γερμανία) για την έκδοση προδικαστικής απόφασης) — Remondis GmbH & Co. KG Region Nord κατά Region Hannover

(Υπόθεση C-51/15) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Άρθρο 4, παράγραφος 2, ΣΕΕ — Σεβασμός της εθνικής ταυτότητας των κρατών μελών η οποία είναι συμφυής με τη θεμελιώδη πολιτική και συνταγματική τους δομή, στην οποία συμπεριλαμβάνεται η περιφερειακή και τοπική αυτοδιοίκηση — Εσωτερική οργάνωση των κρατών μελών — Οργανισμοί τοπικής αυτοδιοικήσεως — Νομική πράξη διά της οποίας συστήνεται νέος φορέας δημοσίου δικαίου και ρυθμίζεται η μεταβίβαση αρμοδιοτήτων και ευθυνών προς εκτέλεση υπηρεσιών δημοσίου χαρακτήρα — Δημόσιες συμβάσεις — Οδηγία 2004/18/ΕΚ — Άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α' — Έννοια της «δημοσίας συμβάσεως»)

(2017/C 053/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberlandesgericht Celle

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Remondis GmbH & Co. KG Region Nord

κατά

Region Hannover

παρισταμένου του: Zweckverband Abfallwirtschaft Region Hannover

Διατακτικό

Κατ' ορθή ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2004/18/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης δημόσιων συμβάσεων έργων, προμηθειών και υπηρεσιών, δεν συνιστά δημόσια σύμβαση συμφωνία συναφθείσα μεταξύ δύο οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, βάσει της οποίας οι εν λόγω οργανισμοί εκδίδουν καταστατικό κανονισμό διά του οποίου συστήνουν σύνδεσμο οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, και μεταβιβάζουν στον νέο αυτόν δημόσιο φορέα ορισμένες αρμοδιότητες ασκούμενες μέχρι τούδε από τους ίδιους, οι οποίες αποτελούν πλέον ίδιες αρμοδιότητες του εν λόγω συνδέσμου οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως.

Εντούτοις, μια τέτοια μεταβίβαση αρμοδιοτήτων σχετική με την εκπλήρωση αποστολών δημοσίας υπηρεσίας υφίσταται μόνον εάν αυτή καταλαμβάνει τόσο τις ευθύνες που συνεχονται με τη μεταβιβαζόμενη αρμοδιότητα όσο και τις συνακόλουθες αυτής εξουσίες, κατά τρόπον ώστε η νέα αρμόδια δημόσια αρχή να διαθέτει αυτονομία λήψεως αποφάσεων και οικονομική αυτοτέλεια, στοιχεία τη συνδρομή των οποίων απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

(¹) EE C 155 της 11.5.2015.